

zkušební. Nss vychází tudíž z toho, že služební poměr st-lův byl poměrem provisorního státního úředníka, který ovšem podle § 10 služ. pragm. mohl býti kdykoli zrušen a jeví se bezdůvodnými ony vývody stížnosti, podle nichž propuštění st-lovo by bylo mohlo nastati jen po provedeném vyšetřování soudním a řízení disciplinárním.

Dále namítá st-l, že dekretem hl. fin. řed. pro P. R. z 3. prosince 1921 byl přijat jako provisorní účetní asistent se zákonitým platem a s klausulí, že definitivní přijetí nastane po jednoroční uspokojivé službě a složení odborné zkoušky, při čemž mu bude celá doba služební počínaje dnem nastoupení služby započtena, dále že službu nastoupil dne 5. prosince 1921, odbornou zkoušku složil dne 7. dubna 1922 a že t e d y p o u p l y n u t í j e d o n o h o r o k u m ě l b ý t i j m e n o v á n d e f i n i t i v n í m ú ř e d n í k e m.

Podle § 36, odst. 2 služ. pragm. provisorní jmenování samo o sobě, není-li v dekretu nic jiného stanoveno, neskytá právního nároku na definitivní ustanovení ve službě státní. Z ustanovovacího dekretu, jehož se st-l dovolává, právního nároku na definitivní ustanovení však odvoditi nelze. Již slovní obraty: »definitivní p ř i j e t í« nastane »po jednoroční uspokojivé službě« nasvědčují výkladu, že položeno jest úplně v posouzení úřadu, zda st-le definitivním účetním úředníkem jmenovati chce či nikoli, a že úřad nechtěl st-li poskytnouti právního nároku na jmenování úředníkem definitivním. Důsledek ten plyne i z toho, že vypověditelnost služebního poměru st-lova, jak svrchu bylo řečeno, byla ještě zvláště zdůrazněna označením poměru st-lova jako poměr »na smlouvu«, čímž mělo jasně býti projevováno, že úřad chtěl si zajistiti možnost, st-le propustiti pro případ, že by ho nepokládal za způsobilého pro státní službu.

Konečně protestuje st-l proti tvrzení, že požadavkům na něho kladeným nevyhovoval, jakož i proti tomu, že by se byl několikrát dopustil činů, které mohou býti kvalifikovány jako delikty trestní. Leč mohl-li poměr st-lův dle toho, co svrchu bylo řečeno, býti kdykoliv zrušen, a nepředpisuje-li zákon, že propuštění takové by muselo býti o určité důvody opřeno, pak nezáleží na tom, zda žal. úřad propuštění st-lovo odůvodnil vůbec a jak. Není tedy ani námitka tato důvodnou a musil proto nss stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3622.

Z n á m k y: Známká Caffaroma pro kávové náhražky není po rozumu § 1 známkové novely z roku 1895 k zápisu způsobilá.

(Nález ze dne 17. května 1924 č. 8442.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 1644, 1704 adm. a jiné.

V ě c: Firma Josef Z. v H. proti ministerstvu obchodu (Konc. Dr. Otto Parsch) o ochrannou známku.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo vysloveno, že slovní známka »Caffaroma«, touto firmou k zápisu přihlášená u obch. a živn. komory v Brně pro kostky z kávy a kávové náhražky a zapsaná . . . , neměla býti

zapsána dle § 1 známk. nov. z 30. července 1895 č. 108 ř. z. a nařízen její výmaz z rejstříku.

Rozhodnutí odůvodněno jest takto: Znáмка tvoří pouze slovo »Caffaroma«, jež je zřejmě utvořeno ze slov »Caffé« a »aroma«; určena jsouc pro kostky z kávy a kávové náhražky obsahuje známka výlučně údaj jakosti chráněného zboží v tom smyslu, že zboží má vůni (aroma) kávy. Odporuje tudíž ustanovení § 1 známk. novely z 30. července 1895 č. 108 ř. z.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná namítá především, že tato známka byla již v r. 1913 zapsána do rejstříku obch. a živn. komory v Terstu pro původního výrobce. Leč — nehledě k tomu, že ze stížností ani ze spisů není zjevno, je-li stěžující si firma oprávněna z tohoto, pro jiného chránitele znějícího zápisu pro sebe odvozovati nějaká subjektivní práva —, zápis do rejstříku skutečně provedený není nijak na závadu tomu, aby úřad použil práva, jež mu jest dáno ustanovením § 21 lit. d) zák. známk. z 6. ledna 1890 č. 19 ř. z. Vždyť tento předpis zákonný má na zřeteli právě jen přezkoumání známek již zapsaných co do jejich registrační způsobilosti.

Nař. rozhodnutí uznalo spornou známku za nezpůsobilou k zápisu ve smyslu § 1 známk. nov. z 30. července 1895 č. 108 ř. z., ježto obsahuje výlučně údaj jakosti chráněného zboží. Správnost tohoto odůvodnění stížnost ani po stránce právní ani co do skutkového zjištění nepopírá. Nelze také naléztí nijakou závadu na úsudku žal. úřadu, že slovo »Caffaroma«, jsouc zřejmě utvořeno ze slov »Caffé« a »aroma«, má ráz označení vlastnosti zboží, pro něž známka jest určena.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že známka se jako označení zboží určitého původu vžila, jest k tomu podotknouti, že vžití známky nemůže známku přičítí se předpisu § 1 známk. nov. z r. 1895 učiniti k zápisu způsobilou, jak tento soud opětovně, tak zejména v nál. Boh. 1644 a 1704 adm. vyslovil a podrobně odůvodnil.

Že nemůže zákonitost nař. rozhodnutí, kterou tento soud jedině povolán jest přezkoumávati, býti uvedena v pochybnost poukazováním na hospodářské škody, které st-lce ze zákazu známky vzejdou, nepotřebuje důkazu.

Z veškerých těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3623.

Státní zaměstnanci: I. Není všeobecné zákonné normy, která by vdově po býv. uh. stát. úředníku, která již před převratem pense vdovské požívala, dávala nárok na pensi tu proti čsl. státu. — II. Vdově takové přísluší pensijní nárok zásadně jen vůči tomu státu, jemuž zemřelý manžel až do své smrti resp. do svého pensionování sloužil.

(Nález ze dne 17. května 1924 č. 8443.)

Věc: Anna G. v Bratislavě proti ministerstvu financí o vdovskou pensi.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná